

Věc C-142/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

2. března 2022

Předkládající soud:

Supreme Court (Irsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

25. února 2022

Navrhovatel v řízení o kasačním opravném prostředku:

OE

Další účastnice v řízení o kasačním opravném prostředku:

The Minister for Justice a Equality

SUPREME COURT (NEJVYŠŠÍ SOUD)

[OMISSIS]

**VE VĚCI ČLÁNKU 267 SMLOUVY O FUNGOVÁNÍ EVROPSKÉ UNIE A
VE VĚCI ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE
PŘEDLOŽENÉ SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE**

[OMISSIS] [složení Supreme Court (Nejvyšší soud)]

[OMISSIS]

**VE VĚCI ŽALOBY PODLE ČL. 22 Odst. 7 EUROPEAN ARREST
WARRANT ACT, 2003 (ZÁKON O EVROPSKÉM ZATÝKACÍM
ROZKAZU Z ROKU 2003), KTERÝ BYL NAHRAZEN ČLÁNKEM 80
CRIMINAL JUSTICE (TERRORIST OFFENCES) ACT, 2005 [TRESTNÍ
ZÁKON (ZÁKON O TERORISTICKÝCH TRESTNÝCH ČINECH) Z
ROKU 2005]**

A VE VĚCI OE (NAR.: 9. září

1980)

MEZI

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTRY NĚ
SPRAVEDLNOSTI A ROVNOSTI)**

ŽALOBKYNÍ

A

OE

ŽALOVANÝM

**USNESENÍ ZE DNE 25. ÚNORA 2022 O POLOŽENÍ PŘEDBĚŽNÉ
OTÁZKY SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE DLE ČLÁNKU 267
SMLOUVY**

Kasační opravný prostředek žalovaného podaný dne 6. července 2021 jako kasační opravný prostředek proti rozsudku a usnesení Court of Appeal (odvolací soud, Irsko) [OMISSIS] vydanému dne 27. května 2021, kterým bylo zamítnuto odvolání žalovaného proti rozsudku a usnesení High Court (Vrchní soud, Irsko) [OMISSIS] vydanému dne 27. července 2020, jímž bylo vyhověno návrhu žalobkyně a jímž High Court (Vrchní soud) udělil souhlas k zahájení řízení proti žalovanému ve vystavujícím státě, Nizozemsku, ve věci následujících trestných činů uvedených na straně 3 odst. 4 dokumentu nazvaného „Dodatečný evropský zatýkácí rozkaz“ ze dne 18. července 2019, a sice: „článek 289 nizozemského trestního zákoníku: účast na vraždě spáchané dne 15. prosince 2015, článek 46a ve spojení s článkem 289 nizozemského trestního zákoníku: neúspěšné navádění k vraždě v období od 1. listopadu 2015 do 25. listopadu 2015 včetně“, jakož i usnesení o zrušení uvedeného rozsudku a usnesení z důvodů, které jsou uvedeny v odvolání, které bylo tomuto soudu předloženo k dálkovému projednání dne 2. prosince 2021;

[OMISSIS] [údaje týkající se řízení]

vzhledem k tomu, že věc byla zařazena k rozhodnutí dne 18. února 2022 a rozsudek byl vynesен elektronicky v tento den a účastníkům řízení bylo umožněno vyjádřit se k návrhu předkládacího usnesení;

a vzhledem k tomu, že je zjevné, že skutkový stav a řízení se shodují s tím, co je uvedeno a zahrnuto v příloženém předkládacím usnesení;

a vzhledem k tomu, že má dále tento soud za zjevné, že řešení otázek sporných mezi účastníky řízení v rámci této žaloby vyvolává otázky týkající se správného výkladu některých ustanovení práva Evropské unie, konkrétně pokud jde o výklad článku 27 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), jak byl proveden v irském právu

ustanoveními European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003, ve znění pozdějších předpisů);

SOUD SE ROZHODL POLOŽIT Soudnímu dvoru Evropské unie na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie následující předběžné otázky uvedené v příloze k předkládacímu usnesení:

1. Musí být článek 27 rámcového rozhodnutí vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí o předání osoby zakládá právní vztah mezi touto osobou, vykonávajícím státem a dožadujícím státem, takže každá otázka považovaná za otázku, o níž bylo v tomto rozhodnutí pravomocně rozhodnuto, musí být považována za rozhodnutou i pro účely řízení o udělení souhlasu s dalším stíháním nebo trestem za jiné trestné činy?
2. V případě, že odpověď na první otázku bude znít, že článek 27 takový výklad nevyžaduje, porušuje vnitrostátní procesní pravidlo zásadu efektivitu, pokud působí tak, že dotčené osobě brání v tom, aby se v rámci žádosti o souhlas opírala o příslušný rozsudek Soudního dvora Evropské unie vydaný v době po vydání rozhodnutí o předání?

A ROZHODL, že se přerušují veškerá další řízení týkající se projednávaného kasačního opravného prostředku, dokud Soudní dvůr Evropské unie nerozhodne o těchto předběžných otázkách nebo dokud nebude rozhodnuto jinak.

[OMISSIS]

Vyhotoveno dne 28. února 2022

AN CHUIRT UACHTARACH
THE SUPREME COURT (NEJVYŠŠÍ SOUD)

[OMISSIS] [složení Supreme Court (Nejvyšší soud)]

Mezi/

VE VĚCI ŽALOBY PODLE ČL. 22 Odst. 7 EUROPEAN ARREST WARRANT ACT, 2003 (ZÁKON O EVROPSKÉM ZATÝKACÍM ROZKAZU Z ROKU 2003), KTERÝ BYL NAHRAZEN ČLÁNEK 80 CRIMINAL JUSTICE (TERRORIST OFFENCES) ACT, 2005 [TRESTNÍ ZÁKON (ZÁKON O TERORISTICKÝCH TRESTNÝCH ČINECH) Z ROKU 2005]

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (MINISTRYŇ
SPRAVEDLNOSTI A ROVNOSTI)**

další účastnice v řízení o kasačním opravném prostředku

-a-

OE

navrhovatel v řízení o kasačním opravném prostředku

Předkládací usnesení ze dne 28. února 2022, kterým soud žádá o rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie o určitých předběžných otázkách týkajících se výkladu unijního práva.

Úvod

- 1 Kasační opravný prostředek předložený Supreme Court (Nejvyšší soud) se týká výkladu článku 27 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), jak byl proveden v irském právu ustanoveními zákona o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003 (ve znění pozdějších předpisů).
- 2 Navrhovatel byl předán do Nizozemského království na základě tří evropských zatýkacích rozkazů. Toto rozhodnutí zakládá podle irského práva překážku věci pravomocně rozsouzené, přičemž navrhovatel byl v těchto věcech souzen, odsouzen a byl mu uložen trest podle nizozemského práva.
- 3 High Court of Ireland (Vrchní soud Irsko), vykonávající justiční orgán, obdržel žádost o udělení souhlasu s jeho dalším stíháním a uvězněním v souvislosti s jinými, samostatnými trestnými činy. Proti udělení takového souhlasu vznesl [navrhovatel] námitku s odůvodněním, že osoby, které vydaly tři původní zatýkací rozkazy, nebyly podle unijního práva v postavení „vystavujících justičních orgánů“. Ačkoli podle irského práva nyní nelze opětovně rozhodnout o předání, navrhovatel tvrdí, že souhlas s dalším trestním stíháním nelze udělit, pokud zatýkací rozkazy, na jejichž základě bylo toto rozhodnutí vydáno, nebyly vydány platně.
- 4 Podstatou otázky, o níž má Supreme Court (Nejvyšší soud) rozhodnout, je, zda by mělo být navrhovateli umožněno uplatnit tento argument a za tímto účelem se dovolávat zpětného účinku některých rozsudků Soudního dvora Evropské unie, nebo zda mu v tom může bránit vnitrostátní procesní pravidlo. Vnitrostátní pravidlo, které nyní představuje podstatu sporu, je známé pod názvem *issue estoppel*, což je podkategorie v rámci širší zásady překážky věci pravomocně rozsouzené.

Skutkový stav

- 5 Mezi účastníky řízení není sporu o skutkových okolnostech věci a lze je zde snadno shrnout. V roce 2017 byl navrhovatel předán do Nizozemského království podle příkazu, který vydal High Court (Vrchní soud) na základě tří evropských

zatýkacích rozkazů (dále jen „EZR“), jež obdržel od tohoto státu. Těmito EZR, které byly vydány k různým datům v roce 2016, bylo vyžadováno předání za účelem vedení soudního jednání na základě obvinění týkajících se mimo jiné praní špinavých peněz, napadení a pokusu o vraždu. Dva z těchto zatýkacích rozkazů vydalo amsterodamské státní zastupitelství a jeden byl vydán oddělením národního státního zastupitelství. Jménem navrhovatele byly proti předání vzneseny námitky, které byly všechny zamítnuty High Court (Vrchní soud) [[OMISSIS] viz Ministryně spravedlnosti v. OE (nezveřejněné rozhodnutí ze dne 2. února 2017)]. Je zřejmé, že v té době nebyla vznesena žádná námitka ohledně skutečnosti, že zatýkáci rozkazy byly vydány státními zástupci. Soudkyně High Court (Vrchní soud) v rámci své analýzy výslovně odkázala na dva amsterodamské zatýkáci rozkazy jako na rozkazy vydané „*příslušným justičním orgánem*“. V rozsudku není uveden žádný výslovný odkaz na status zatýkáciho rozkazu vydaného státním zástupcem, ale stejně tak není důvod se domnívat, že by jej soud považoval za zatykač s jiným statusem, než jaký mají ostatní dva zatykače. Na několika místech rozsudku byl uveden odkaz na odpovědi státních zástupců na žádosti o další informace a tyto odpovědi byly považovány za spolehlivé.

- 6 Navrhovatel se proti rozsudku neodvolal a byl předán do Nizozemska. Byl souzen a odsouzen za trestné činy, na které se zatýkáci rozkazy vztahovaly, a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce trvání 18 let.
- 7 Nizozemské orgány poté požádaly High Court (Vrchní soud) jako vykonávající justiční orgán o udělení souhlasu s dalším trestním stíháním a uvězněním žalobce na základě dalších obvinění, která nebyla předmětem žádného z původních EZR. Udělení takového souhlasu, které zahrnuje upuštění od toho, co je ve vnitrostátním právu označováno jako zásada speciality, je upraveno v článku 27 rámcového rozhodnutí, který je v této jurisdikci proveden článkem 22 odst. 7 zákona o evropském zatýkáci rozkazu z roku 2003, ve znění pozdějších předpisů. Navrhovatel již byl na základě nových obvinění souzen, odsouzen a byl mu uložen trest odnětí svobody na doživotí, avšak k tomu, aby mohl být tento další trest odnětí svobody vykonán, je nutný souhlas vykonávajícího justičního orgánu.
- 8 Původní žádost o udělení souhlasu v této věci, kterou bylo zahájeno řízení podle čl. 22 odst. 7, zaslal nizozemský státní zástupce High Court (Vrchní soud) dne 1. května 2019. Dne 27. května 2019 vydal SDEU rozsudek ve věci OG a PI (Státní zastupitelství v Lubecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19/PPU - dále jen „rozsudek OG a PI“). Rozhodl, že státní zástupce nelze pro účely rámcového rozhodnutí považovat za „*vystavující justiční orgány*“, pokud jsou přímo či nepřímo vystaveni riziku, že jejich rozhodovací pravomoc v souvislosti s EZR bude podléhat vnějším individuálním pokynům nebo instrukcím ze strany výkonné moci.
- 9 Žádost o udělení souhlasu byla High Court (Vrchní soud) předložena dne 23. července 2019. Další účastnice řízení (dále jen „ministryně“) při této příležitosti u

soudu připustila, že nizozemský státní zástupce nebyl „*justičním orgánem*“, a podle všeho byla žádost z tohoto důvodu vzata zpět a příkaz nebyl vydán. O několik dní později však byla doručena další žádost o udělení souhlasu. Tu podal vyšetřující soudce v Amsterdamu na žádost státního zástupce. V Nizozemsku byla podle všeho s účinností od 13. července 2019 zavedena nová právní úprava, která stanoví, že EZR mají vydávat soudci.

Právní rámec

- 10 Evropský zatýkácí rozkaz je definován v článku 1 rámcového rozhodnutí jako „soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody“. „Vystavující justiční orgán“ je definován v článku 6 jako „justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkácího rozkazu podle práva tohoto státu“. Jak bylo stanoveno v rozsudku OG a PI (Státní zastupitelství v Lubecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19/PPU – dále jen „rozsudek OG a PI“), pojem „vystavující justiční orgán“ je autonomním pojmem unijního práva.
- 11 Článek 27 rámcového rozhodnutí se zabývá případným stíháním osoby, která byla předána, za jiné trestné činy než ty, které jsou uvedeny v EZR odůvodňujícím předání. Odstavec 2 tohoto článku stanoví obecné pravidlo, podle něhož nelze osobu stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Podle odst. 1 mohou členské státy oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že souhlasí s upuštěním od tohoto pravidla. Irsko tuto možnost nevyužilo, a proto se použije obecné pravidlo s výhradou výjimek uvedených v odst. 3. Pro tento kasační opravný prostředek je relevantní výjimka uvedená v odst. 3 písm. g), která předpokládá udělení souhlasu vykonávajícím justičním orgánem. Odstavec 4 stanoví, že žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu. Souhlas se udělí nebo zamítne na stejném základě jako v případě žádosti o předání, tedy s odkazem na důvody uvedené v člancích 3 a 4.
- 12 Podobné definice se nacházejí v European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkáčím rozkazu z roku 2003), ve znění pozdějších předpisů. EZR je „*zatýkácí rozkaz, příkaz nebo rozhodnutí justičního orgánu*“. „*Justičním orgánem*“ je „*soudce z povolání, soudní úředník nebo jiná osoba, která je podle právních předpisů příslušného členského státu oprávněna vykonávat funkce shodné s funkcemi nebo podobné funkcím, které jsou plněny podle článku 33 soudem ve státě*“ (tj. funkce vydávání EZR). „*Vystavujícím justičním orgánem*“ je „*justiční orgán ve vystavujícím státě, který vydal příslušný zatýkácí rozkaz*“. „*Vystavujícím státem*“ je „*členský stát [...], jehož justiční orgán evropský zatýkácí rozkaz vydal*“.

- 13 Článek 22 zákona z roku 2003 byl v celém rozsahu nahrazen na základě článku 80 Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 [trestní zákon (zákon o teroristických trestných činech) z roku 2005]. Článek 22 odst. 7 nyní stanoví:

(7) Vrchní soud může ve vztahu k osobě, která byla předána do vystavujícího státu podle tohoto zákona, udělit souhlas -

(a) se zahájením řízení pro trestný čin proti této osobě ve vystavujícím státě,

(b) s uložením trestu ve vystavujícím státě, včetně trestu spočívajícího v omezení osobní svobody, v souvislosti s trestným činem, nebo

(c) se zahájením řízení proti osobě nebo se zadržením osoby ve vystavujícím státě za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souvislosti s trestným činem,

poté, co od vystavujícího státu obdrží písemnou žádost v tomto smyslu.

- 14 Odstavec 8 (nahrazený článkem 15 European Arrest Warrant [Application to Third Countries and Amendment] and Extradition [Amendment] Act 2012 [zákon o evropském zatýkacím rozkazu (uplatňování ve třetích zemích, ve znění pozdějších předpisů) a o vydávání (ve znění pozdějších předpisů) z roku 2012]) stanoví, že souhlas podle odstavce 7 nebude udělen, jde-li o trestný čin, pro který nelze osobu podle části 3 zákona předat. (Část 3 obsahuje ustanovení týkající se základních práv, korespondence, dvojího trestání, trestního stíhání vyžádané osoby v rámci státu na základě stejných údajných skutků, věkové hranice trestní odpovědnosti, extraterritoriality a soudních řízení v nepřítomnosti)
- 15 Může být důležité poznamenat, že před zavedením režimu evropského zatýkacího rozkazu neměly soudy v Irsku pravomoc upustit od zásady speciality – to bylo vyhrazeno [podle ustanovení Extradition Act 1965 (zákon o vydávání z roku 1965) ministru spravedlnosti. To platí i nadále, pokud jde o vydávání mimo EU.

Průběh řízení

- 16 Námitky navrhovatele proti žádosti o udělení souhlasu nebyly u High Court (Vrchní soud), kde se jednalo o to, zda se uplatní zásada překážky věci pravomocně rozsouzené či nikoli, úspěšné. Tento soud rozhodl, že argument, který chtěl [navrhovatel] uplatnit, je vyloučen vnitrostátními pravidly, která přiznávají rozhodnutí z roku 2017 právní moc (viz Ministryně spravedlnosti a rovnosti v. OE [2020] IEHC 369). Navrhovatel podal odvolání. V době, kdy věc byla předložena Court of Appeal (odvolací soud), vydal SDEU rozsudek ve věci trestní řízení proti AZ (C-510/19 - dále jen „rozsudek AZ“), v němž rozhodl v tom smyslu, že nizozemské státní zástupce nelze pro účely rámcového rozhodnutí považovat za „justiční orgány“.

- 17 Court of Appeal (odvolací soud) se ztotožnil s tvrzením ministryně, podle něhož sice nyní vznesený bod nemusel být v původním řízení o EZR u High Court (Vrchní soud) řešen, avšak soudkyně High Court (Vrchní soud) jej posoudila „*inkvizičně*“ a rozhodla o něm. Za těchto okolností vznikla překážka *issue estoppel*, která v tomto ohledu brání přímému napadení jejího závěru, nebo vedlejšímu napadení příkazu k předání.
- 18 Byl rovněž přijat argument ministryně, že vnitrostátní pravidla o právní moci rozsudků nebyla vyloučena rozhodnutími SDEU. Court of Appeal (odvolací soud) uznal, že SDEU v rozsudku OG a PI a v rozsudku AZ výslovně odmítl omezit časové účinky svých rozhodnutí. V mnoha věcech, včetně věci *Asturcom Telecomunicaciones S.L. v. Nogueira* [2009] E.C.R. I-9579, však zdůraznil význam zásady, že soudní rozhodnutí, která nabyly právní moci poté, co byla vyčerpána všechna práva na opravné prostředky nebo uplynuly lhůty pro jejich podání, nemohou být zpochybněna. Unijní právo nevyžadovalo, aby procesní pravidla týkající se této zásady nebyla uplatňována, i když by to vnitrostátnímu soudu umožnilo napravit porušení ustanovení unijního práva. Tato zásada pak podléhala zásadám efektivity a rovnocennosti, avšak navrhovatel netvrdil, že by tyto zásady byly v projednávané věci porušeny uplatněním pravidel o právní moci rozsudků. Court of Appeal (odvolací soud) proto odvolání zamítl (viz Ministryně spravedlnosti a rovnosti v. OE [2021] IECA 159).
- 19 Dne 22. září 2021 Supreme Court (Nejvyšší soud) povolil kasační opravný prostředek. Měl za to, že věc vyvolala otázky obecného veřejného zájmu ve vztahu k výkladu European Arrest Warrant Act 2003 (zákon o evropském zatýkáčím rozkazu z roku 2003); ohledně vztahu mezi původním příkazem k předání a žádostí o udělení souhlasu s dalším trestním stíháním a uvězněním; ohledně vlivu rozhodnutí SDEU na tento vztah; a otázku, do jaké míry, pokud vůbec, mohou v řízení o EZR vyvstávat pojmy „překážka věci pravomocně rozsouzené“ a „*issue estoppel*“ (viz [2021] IESCDet 108).
- 20 Navrhovatel uznává, že rozhodnutí o nařízení jeho předání v roce 2017 zakládá podle irského práva překážku věci pravomocně rozsouzené a že unijní právo nevyžaduje, aby o něm bylo opětovně rozhodováno. Jeho primární námitka proti udělení souhlasu (a jediná, na níž stále trvá) je založena na zákonných podmínkách řízení o udělení souhlasu. Pro účely čl. 22 odst. 7 musí žádost o udělení souhlasu přijít od „*vystavujícího státu*“, přičemž „*vystavující stát*“ je definován jako stát, jehož „*justiční orgán*“ vydal původní EZR. Argumentuje tím, že ze skutečnosti, že státní zástupci, kteří EZR vydali, nebyli podle unijního práva „*justičními orgány*“, vyplývá, že Nizozemsko nelze považovat za „*vystavující stát*“.
- 21 Navrhovatel se dovolává rozhodnutí vnitrostátních soudů s tím, že zásada překážky věci pravomocně rozsouzené se na věci týkající se vydávání nevztahuje. Připouští, že může vyvstat překážka *issue estoppel*, avšak v tomto ohledu argumentuje tím, že se nemůže uplatnit tam, kde došlo k podstatné změně právních okolností. Rozsudek ve věci OG a PI prý v tomto ohledu představuje

významnou změnu. Tvrdí, že řízení o udělení souhlasu sice souvisí s postupem předávání, avšak je „samostatnou“ záležitostí, ve které může návrhové vznést jakýkoli argument týkající se oprávněnosti žádosti, jako kdyby se jednalo o běžný EZR. Opírá se zejména o rozsudek ve věci AZ a poznámku, že udělení souhlasu může poškodit svobodu dotčené osoby, protože může vést k uložení vyššího trestu. Dále tvrdí, že umožnit ministryni dovolávat se v této věci zásady překážky věci pravomocně rozsouzené a *issue estoppel* by znamenalo, že irské soudy by měly v následném řízení týkajícím se zcela jiných trestných činů vycházet z předpokladu, který je podle unijního práva bezpochyby nesprávný.

- 22 Ministryně nezpochybňuje výklad zákona předložený návrhovatelem ani nenamítá, že by rámcové rozhodnutí vyžadovalo jiný výklad. Tvrdí však, že jakákoli případná otázka týkající se pravomoci nizozemských státních zástupců jednat jako „*vystavující justiční orgány*“, musí být považována za otázku definitivně vyřešenou High Court (Vrchní soud) v roce 2017 a že na toto definitivní vyřešení se vztahuje *issue estoppel*, takže otázka jejich pravomoci nemůže být nyní znovu otevřena. Ačkoli tato otázka nebyla v Irsku přímo a závazně vyřešena, ministryně se opírá o *obiter dictum* v řadě rozsudků v tom smyslu, že překážka *issue estoppel* teoreticky může v souvislosti s vydáváním vyvstat stejným způsobem a podle stejných kritérií jako v běžných občanskoprávních sporech.
- 23 Ministryně připouští, že rozhodnutí SDEU musí mít zpětný účinek. Tvrdí však, že podle unijního práva není fungování vnitrostátního pravidla *issue estoppel* tímto faktorem dotčeno, pokud tím nejsou porušeny zásady efektivity a rovnocennosti. Tvrdí, že rozsudky ve věci OG a PI a ve věci AZ zákon nezměnily, ale pouze jej upřesnily. Nepřinesly tedy podstatnou změnu právních okolností. Původní rozhodnutí o předání návrhové by proto mělo být považováno za chybu v rámci příslušnosti, kterou nyní nelze znovu napadnout.

Rozsudek Supreme Court (Nejvyšší soud)

- 24 Tento soud vydal rozsudek (viz [2022] IESC 10), v němž se zabývá příslušnými zásadami vnitrostátního a unijního práva.
- 25 Vnitrostátní právo týkající se překážky věci pravomocně rozsouzené a *issue estoppel* je složité (v neposlední řadě proto, že terminologie není vždy používána konzistentně). V následujícím shrnutí nejsou řešeny související pojmy „vedlejší řízení, v němž je rozhodnutí napadeno“, „zneužití řízení“ či pravidlo, dle něhož musí účastníci v prvním řízení předeštit celou svoji věc a nesmí zamlčovat určitý důvod ve svůj prospěch za účelem jeho uplatnění v novém řízení s cílem dosáhnout zrušení zamítavého rozhodnutí.
- 26 Věc může v zásadě založit překážku *issue estoppel*, pokud
 - (i) Rozsudek byl vydán příslušným soudem;

- (ii) rozhodnutí bylo pravomocným rozhodnutím ve věci samé;
 - (iii) v rozsudku byla vyřešena otázka, kterou se účastník řízení pokouší vznést v následném řízení; a
 - (iv) účastníky řízení byly tytéž osoby (nebo jejich zmocněnci) jako účastníci řízení, v němž je namítána překážka *issue estoppel*.
- 27 Výše uvedená kritéria jsou odvozena z rozhodnutí Supreme Court (Nejvyšší soud) ve věci *Belton v. Carlow County Council* [1997] 1 I.R. 172 a *Sweeney v. Bus Átha Cliath* [2004] 1 I.R. 576 a byla nedávno řešena v rozsudku [OMISSIS] ve věci *George v. AVA Trade (EU) Limited* [2019] IEHC 187.
- 28 Je však důležité uvést, že pomineme-li otázky, jako je podvod (k němuž zde zjevně neodchází), má překážka *issue estoppel* řadu omezení. Jedním z takových omezení je potenciální účinek soudního rozhodnutí, které vytváří právní precedens. Neumožňuje účastníkovi řízení, jehož věc byla projednána, obnovu řízení, lze se jí však dovolávat v případech či věcech, o nichž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, i když dřívější rozhodnutí v této věci vyznělo v jiné věci v neprospěch dotčené osoby. Stejně tak je možné, že uplatnění překážky *issue estoppel* bude bránit legislativní změna.
- 29 V kontextu veřejného práva se překážka *issue estoppel* nelze dovolávat v případě, kdy jde o správný výklad zákona nebo ustanovení ústavy. Bylo by v rozporu s veřejným pořádkem, kdyby se o takové otázce rozhodovalo na základě ústupků či přiznání účastníků řízení nebo pochybení soudce. Týká-li se tedy otázka výkladu zákona, který povoluje opakovaný výběr daně nebo jiného veřejného poplatku, může skutečnost, že soud již dříve rozhodl o odpovědnosti na základě soudcovského výkladu příslušného ustanovení, vést k tomu, že rozhodnutí, v němž byl tento výklad podán, založí překážku věci pravomocně rozsouzené, pokud jde o nárok uplatněný v tomto řízení. Nebude to však bránit účastníku řízení, aby tuto otázku znovu předestřel v rámci dalšího nároku (ačkoli v závislosti na okolnostech může být účastník řízení neúspěšný na základě doktríny precedentu z důvodu, že o této otázce již rozhodl soud vyššího stupně nebo soud, který má souběžnou příslušnost).
- 30 V trestních procesech *issue estoppel* nehraje žádnou roli.
- 31 Vydávání je tradičně označováno za jedinečnou oblast irského práva. Bylo tomu tak před zavedením systému evropského zatýkacího rozkazu a bylo to obecně připisováno skutečnosti, že role soudu, u něhož se vedlo řízení o vydání, byla více inkviziční než v běžném, kontradiktorním řízení. V kontextu EZR byl tento rys pokládán za přetrvávající a je zdůrazněn právem soudu vyžádat si informace od dožadujícího státu, pokud to považuje za nezbytné. Rozhodnutí soudu je tedy méně závislé na důkazech a argumentech předložených účastníky řízení, než by tomu mohlo být v jiných případech.

- 32 Někdy se říká, že zásada překážky věci pravomocně rozsouzené nehraje při vydávání žádnou roli. Při bližším zkoumání je však zřejmé, že se jedná o přílišné zjednodušení. Rozhodnutí o nařízení či zamítnutí předání založí překážku věci pravomocně rozsouzené, pokud má status rozsudku, jímž se končí řízení. Četná rozhodnutí se však ustálila na tom, že rozhodnutí zamítnout předání z důvodu vad v zatýkacím rozkazu, kterým byla žádost podložena, není překážkou pro posouzení nového zatýkacího rozkazu. V některých relevantních rozsudcích je v obiter dicta naznačeno, že je však možné, aby otázka [*issue*] *estoppel* vyvstala souvislosti s konkrétní otázkou, o níž bylo rozhodnuto v předchozím řízení. Pokud se tedy například zamítnutí zakládalo na zjištění ohledně konkrétní otázky a v následném zatýkacím rozkazu tato otázka nebyla řešena, mohl by vykonávající justiční orgán dospět k závěru, že vyvstala překážka [*issue*] *estoppel* (nebo že druhá žádost o předání představuje zneužití řízení).
- 33 Supreme Court (Nejvyšší soud) se obává, že pokud by rozhodl, že v této věci vyvstala překážka [*issue*] *estoppel*, mohl by tento závěr omezit zpětný účinek rozsudků SDEU, umožnit přetrvání právního omylu a snížit efektivitu soudní ochrany v řízení o EZR v nepřipustném rozsahu. Na druhou stranu pokud by rozhodl, že překážka [*issue*] *estoppel* nevyvstala, navrhovatel by získal neočekávanou výhodu, kterou by nemohl získat, kdyby svou argumentaci uplatnil v předchozím soudním sporu týkajícím se předání. Tento závěr vyplývá ze skutečnosti, že takový argument by v této fázi musel být nevyhnutelně úspěšný, i kdyby bylo nezbytné věc předložit SDEU. Podle irského práva by však poté neexistovala žádná překážka pro posouzení nového zatýkacího rozkazu vydaného soudcem po změně příslušného nizozemského práva. S ohledem na sled událostí tak, jak k nim skutečně došlo, se v případě, že navrhovatel bude mít nyní úspěch, tato situace jeví jako nenapravitelná.
- 34 Supreme Court (Nejvyšší soud) je toho názoru, že odpověď na otázku, zda má být žalobci nyní umožněno dovolávat se argumentu o statusu původních zatýkacích rozkazů, závisí na správné právní kvalifikaci vztahu mezi řízením o předání a řízením o udělení souhlasu. Má-li na ně být správně nahlíženo jako na oddělená, „samostatná“ řízení, kdy jakákoli námitka, kterou dotčená osoba mohla vznést v souvislosti se žádostí o předání, může být v rámci žádosti o udělení souhlasu doplněna o nové či další argumenty, pak nemůže překážka [*issue*] *estoppel* vyvstat. Na druhou stranu pokud jsou považována za tak úzce propojená, že otázka, která byla nezbytně vyřešena v rozhodnutí o předání, musí být považována za vyřešenou i pro účely rozhodnutí o udělení souhlasu, nebude se navrhovatel v této fázi moci dovolávat argumentu ohledně statusu „vystavujícího justičního orgánu“.
- 35 Vzhledem k tomu, že proces udělení souhlasu se řídí právními předpisy, které provádějí článek 27 rámcového rozhodnutí, soud má za to, že se jedná o otázku, kterou je třeba posoudit podle unijního práva. Soud je dále toho názoru, že se nejedná o *acte clair*. S ohledem na rozsudky ve věcech CILFIT, C-283/81, EU:C:1982:335 a Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:779, jakož i na své vlastní povinnosti jakožto soudu, proti

jehož rozhodnutí není podle vnitrostátního práva přípustný opravný prostředek, proto soud považuje za nezbytné požádat o rozhodnutí SDEU podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Žádost o zrychlené či naléhavé řízení

- 36 Navrhovatel se nachází ve vazbě v Nizozemsku a orgány tohoto státu mají přirozeně zájem na tom, aby bylo jeho právní postavení v tomto státě objasněno jako naléhavá záležitost. Za těchto okolností Supreme Court (Nejvyšší soud) žádá, aby SDEU zvážil využití zrychleného nebo naléhavého řízení stanoveného v jeho jednacím řádu.

Předběžné otázky

[OMISSIS] [Zopakování výše uvedených otázek]